

Sjef Wanders Onze man in Wallonië

Biologische boerin zoekt makelaar

Een aantal seizoenen terug kreeg ik de opdracht tot verkoop van een wadmolen ergens in de vallei van de Néblon. Dat is een prachtig gebied ten westen van Hamoir met een veelheid aan bronnen en ondergrondse riviertjes, dat met een ingenieus systeem de provincie Luik van drinkwater voorziet. Om een compleet beeld te schetsen van een te verkopen goed, omschrijven wij niet alleen de gebouwen maar schenken we ook met een paar regels aandacht aan de locatie.

Toen mijn aantekeningen van de molen op papier stonden en ik de omgeving wilde beschrijven, dook vanuit het struikgewas een schichtige verschijning op. Het afstotende aroma van deze dansende toverkol, gehuld in lompen, versleten gympies aan de voeten en plastic bloemen gestoken in een vuile haardos, deed me terugdeinzen. Er leek evenwel geen ontkomen aan. Ze klampte zich aan me vast en vroeg me met haar mee te gaan. Uit haar tandeloze mond stootte een onwelriekende asem met schorre stem: "Je hoeft

niet bang te zijn voor mijn honden. Ik heb veertien rottweilers, maar die doen geen kwaad." Ze vertelde veel onroerend goed te bezitten dat verkocht moest worden en wilde daar met mij over praten. Het type dat ik voor me had in combinatie met het schrikbeeld van de waakse honden deed me besluiten haar uitnodiging op dat moment af te slaan. Ik excuseerde me beleefd, gaf haar nochtans mijn visitekaartje en zei haar dat ze altijd kon bellen voor een afspraak, in de veronderstelling nooit meer iets van haar te vernemen.

Legendes

Een paar weken nadien wandelde ik door de vallei. Buurtbewoners spraken mij aan en maakten mij deelgenoot van de spannende legendes die de ronde deden over deze mystieke dame. De 'heks' zou wel degelijk grootgrondbezitter zijn. "Kijk daar, dat afgebrande huis", zei een boze tong listig, "dat is ook van haar. Ze heeft er zelf de fik in gestoken." En hij wees op een prachtig streekstenen huis uit circa 1750, dat er als een ruïne bij lag. Struiken groeiden door de voegen van de met roet beslagen gevels.

Er ging weer enige tijd voorbij en de herinnering aan die vreemde ervaring vervaagde allengs. Maar toen kwam plotseling toch het onverwachte telefoontje van de heks, die mijn visitekaartje kennelijk had bewaard. We spraken af elkaar bij haar thuis te ontmoeten.

Bizar bezoek

In de verte, afgeschermd van de buitenwereld, te midden van haar uitgestrekte landerijen, bosgronden en boerderijen, zie ik een rookpluim opstijgen uit de schoorsteen van een piepklein boshutje. In mijn nette pak, baan ik me een weg door de blubber en ontwaar iets wat ik me in mijn stoutste dromen niet heb kunnen voorstellen: het erf ligt bezaaid met rieten stoelen, grafkransen, plastic bloemen, half kale kippen, vlooige katten en lege flessen. Kruiwagens liggen vol karkassen waar de honden, gehuld in een zwerm vliegen, van eten.

Het hutje is in elkaar geknutseld met plaggen, schroten en golfplaten. Er is geen licht en er is geen water. Ik kom binnen in een chaos van dozen, potten, pannen, keukengerei, huisvuil en curiosa. De vrouw des huizes zit op een sofa en strijkt liefdevol over de vacht van een zwarte kater. Ze wijst me een stoel in de schemer en ik neem plaats op een zitting die nog warm is van een huisdier dat daar zijn roes heeft liggen uitslapen.

Ik blijf een dochter van een rijke Luikse industrieel voor me te hebben. Een milieuvrouw die al het materiële erfgoed als last met zich meedraagt. Reeds op jonge leeftijd verkoos ze de natuur in al haar eenvoud boven de welvaart van de stad en ging biologisch boeren in deze bronrijke vallei. De toekomst verspelt ze, en ze zegt die te kunnen zien in een glazen bol. Ze struint begraafplaatsen af en haalt er snuisterijen van overledenen en grafkransen die door de grafbewaarders op een schroothoop worden gegooid. Met de plastic bloemen tooit ze haar vettige lokken. Alle onroerende goederen die ze heeft geërfd, wil ze verkopen, te beginnen met het afgebrande huis aan de Néblon.

Eigendomsbewijzen

We nemen het contract door voor deze eerste opdracht en ik vraag naar eigendomsbewijzen. Een opdracht kan ik alleen aanvaarden als blijkt dat de aanbieder ook daadwerkelijk eigenaar is. Ze gebiedt me op te staan om bij de dozen te kunnen die achter mijn stoel liggen opgestapeld. Ik ga

op haar plek op de sofa zitten en nestel me naast de zwarte kater. Om een goede beurt te maken bij de gastvrouw aai ik het dier. Tot mijn grote schrik voel ik dat de kater koud is en stijf en zie de maden uit zijn bek kruipen. Vol afschuw sta ik op. "Mevrouw", zeg ik, "die kat is dood!"

Staande op de wiebelende stoel, haar armen uitgestoken naar de dozen, antwoordt ze zonder opkijken: "De kat is dood ja, maar ik kan er geen afscheid van nemen."

Met een zwaai ploft ze de doos met de benodigde documenten op de sofa, boven op de dode kat. Ze rommelt er wat eigendomsbewijzen uit en onverstoorde zet ze ons zakelijke gesprek voort. De haar toebedeelde bezittingen zijn groots en lopen uiteen van fabriekshallen tot villa's, hoeves en gronden. 'Boerin zoekt makelaar'. Zelfs al had deze variant van het televisieprogramma bestaan, dan zouden er waarschijnlijk geen makelaars schriftelijk op haar oproep reageren.

Het heeft zo moeten zijn dat onze toevallige ontmoeting van jaren daarvoor haar de rust heeft gebracht waar ze naar zocht. Haar onroerende goederen heb ik voor haar verkocht, op de biologische boerderij en het woonhutje na. Want daarvan kon ze evenmin afstand doen als van haar dode zwarte kater.

Tekst: Eveline Belderbos

Fotografie: Guy van Grinsven / Studiopress

